

De Bruttalen

riels van Heijningen

hebben de halve wereld.

je bent laat behoorlijk laat

We zijn al begonnen.

maar kom binnen

Je neemt plaats

Je zit tussen twee mensen, heel verschillende mensen, heel erg dichtbij. Jullie dijen maken het eerste contact. Twee uitgesproken figuren, wat dat dan mag betekenen.

Uitgesproken

Zelf ben je niet per se uitgesproken. Of in ieder geval niet op het eerste gezicht.

Vanbuiten.

Je zou jezelf niet tot de uitgesprokenen rekenen. Maar het voelt goed. Om zo dichtbij te zijn.

Je slaat een arm om ze heen. Ze slaan je terug.

Let op

er komt iemand op

let dan op

er komt iemand

op

het eerste gezicht lijkt het één iemand. Achteraf blijken het er meer te zijn. Ze doen een soort dans. Maar je kan het ook geen dans noemen, want er wordt ook gespeeld. Maar het is ook geen acteren. Dat dan weer niet. Er wordt af en toe gesproken. Als het ertoe doet. Alleen dan.

A: hey

B: hey

A: hoe voel je je?

B: beetje brutaal

A: wat?!

B: een beetje brutaal

A: oh huh nee ik..

B: jawel een beetje brutaal

A: wie? ik?

B: nee ik voel me een beetje brutaal

A: oh gelukkig

B: gelukkig?

A: ik dacht dat ik brutaal was

B: neejoh jij bent niet brutaal

A: nee dat ben jij

B: ja dat ben ik

A:

De natuur. Daar ben ik nu. Een gebied los van de stad wat we dan de natuur noemen. Een gebied met veel groen en weinig geluid. Ik ben hier naartoe gekomen om de wind m'n hoofd leeg te laten blazen. Dat kost niks, deze keer niet.

Ik ben bijna alleen. Op een paar honden met mensen na ben ik de enige hier. De zon schijnt en de wind waait. Hard.

Ik word afgeleid door een donkere vlek vlak naast mij op de grond. Ik probeer mij te focussen op mijn hoofd en de wind, hoe die twee met elkaar communiceren. Worstelen.

Die donkere plek lijkt te bewegen. Ik besluit me om te draaien. Zodat ik hem kan betrappen als hij mij nog een keer afleidt. Op het moment dat ik mij omdraai veranderd de vlek van vorm.

Ik ben m'n hoofd vergeten.
En kijk naar de vlek. Bestudeer hem aandachtig.

Het is een schaduw.
Mijn schaduw.
Denk ik.

Het valt op.
De schaduw,
mijn schaduw. Denk ik.
Lijkt niet aan mij vast te zitten.

Er is in ieder geval 10 cm ruimte tussen mijn
voeten en de onderkant van de schaduw,
mijn schaduw. Denk ik.

Ik spring.
Ik ga omhoog. De schaduw blijft liggen.
Ik land. Mijn schaduw beweegt.
De 10 cm is nu 20 cm geworden.

Ik spring. 30 cm.
Ik spring. 40 cm
Ik spring.
Mijn schaduw rent.
Ik ren
We rennen
hard
en snel
weg van mij

hij lacht
ik zacht

Hij rent het bos in. Ik volg hem. De bomen geven hem een voorsprong. De wind mij.

Ik zie ons rennen. De een snel, de ander langzaam. De ander grote stappen, de een kleine. Het ziet er fijn uit. Uitzichtloos op een goede manier. Ze rennen rondjes. Tegengesteld aan de tijd. Ze zijn identiek maar dan omgekeerd. Hetzelfde maar dan anders. Gelijk maar divers. Afwijkend en overeenkomstig. Afwijkend in de goede zin van het woord. Net een beetje tegendraads. Misschien eerder eigenzinnig. Eigenzinnig klopt misschien beter.

B:

pauze

oh het is pauze

Ik loop richting de foyer. Een plek met veel mensen en weinig gesprekken over echte dingen. Er wordt gesproken. Veel gesproken. Soms geschreeuwd zelfs. Het is een luidruchtig geheel. Veganistische vlammetjes vliegen door de lucht. Bier borrelt over de bar.

Ik besluit me om te keren, terug de theaterzaal in te gaan. De laatste mensen lopen eruit. In een drafje loop ik de trap op. Helemaal achterin zoek ik een plekje. Ik zit stil, heel erg stil. Zo stil dat niemand doorheeft dat ik daar zit. De deuren van de zaal sluiten.

Aanvang voorstelling

Een man in het zwart van rechts, met baard. Man
in het zwart van links, grote handen. Man in het
zwart van rechts, lange benen.

Alle mannen lopen achteruit, verdwenen.

Opnieuw

maar nu.

Man in het zwart van rechts, hoekige neus. Man in
het zwart van links, lang haar. Man in het zwart
van links, korte benen.

en weer

Man in het zwart van links, grote handen.

in zijn armen een groot blok hout.

Loopt naar het midden

zet het op de grond

loopt achteruit

zonder ook maar 1 woord te zeggen beweegt

iedereen simultaan maar los van elkaar

Ze weten wat ze moeten doen

er worden geen vragen gesteld

een groot blok hout in het midden

de rest leeg.

maar niet voor lang

Het vierkant klapt open en er vliegt een enorme
lading verf door de ruimte. Alles bedekt onder een

laag zwarte verf.

Vanaf alle kanten

mannen in het zwart.

Rennend.

Voeten in de verf.

Mannen in het zwart rennen. Vliegen bijna.

Er ontstaat een licht briesje.

Sneller.

Wind.

De wind doet de verf drogen. De verhardende verf
doet de mannen langzamer lopen.

Verf, dikker. Mannen, langzamer.

Schoenen die opgeven, sokken die kleven.

Vaster. Trager.

Mannen tot hun enkels in het zwart.

Verf, gehard. Mannen verhard.

Compensatie.

Mannen die stilstaan, armen om zich heen slaan.

Het is een onbewogen situatie.

Mannen in het zwart.

De pauze duurt nu wel echt al heel lang

Ik loop de zaal weer uit over de zwarte verf en
langs de spartelende mannen.
Zwart onder de deur door
Ik loop de trap af. Op de 2na laatste trede van
boven ligt een papiertje. Een flyer. Een
boodschappenlijstje.
Een briefje

Ik sta stil.

Wachtend

op datgene wat komen gaat.

Kijkend

naar datgene wat aanbreekt.

Proevend

aan datgene wat van start gaat.

Luisterend

naar datgene wat ontstaat.

Voelend

voor datgene wat zich inzet.

Ruikend

aan datgene wat losbarst.

**Ik val heel hard
maar echt heel hard**

**alle drie de treden naar
beneden.**

A: Neem jij weleens een risico?

B: Nemen? Als in; pakken zonder te vragen?

A: Ja

B: Nee dat doe ik nooit.

A: Zonde, moet je eens proberen

B: Proberen? Als in; iets doen waarvan je niet zeker weet of het lukt?

A: Ja

B: Ik zal erover nadenken

A: Nadenken? Doe jij dat?

B: Ja

A: o wow

B: Wat?

A: Ik merk dat het me raakt.

B: Wat?

A: Dat jij zo nadenkt

B: Dat doen we allemaal

A: Allemaal? Als in; niemand uitgezonderd?

B: Ja

A: O

Ik lig onderaan de trap.

Mijn neus bloedt op het rode tapijt.

Uitgesproken.

Mijn hoofd is leeg, weinig geluid.

Mensen kijken mij aan, ik kijk terug.

Tevreden.

Een meneer help mij omhoog, grote handen.

Hij slaat een arm om mij heen.

ik sla hem terug

DDD (dikke dikke dank)

De mime opleiding voor het lief om zo een open, authentieke en onbeschrijflijke opleiding te durven zijn

Loes van der Pijl voor het stellen van kritische vragen, maar bovenal de eindeloze liefde en toetsing. Wat een vrouw

Mijn fantastische klas. Wat heb ik veel van jullie mogen leren. En wat een vanzelfsprekendheid. Alleen maar Liefde!
Tom de Ronde, Alexsej Ovsjannikov, Gerben Vaillant, Ruth Bong, Charlotte Gillain, Rachel Schuit en ook jullie Anou Maarsnijdt en Josefine Anvild Rahn

Alle bizar mooie studenten, voor en achter.

Mirette van Hijfte voor veel. Erg veel.

Rob Smorenberg voor de heerlijke gesprekken en wandelingen. Het zijn van de zon en de frisse wind

Alle mega interessante en sensitieve docenten waarbij het woord docent te kort doet.

Dat was het.
Nee, vast niet.

Bel me
+31622336636
nieb.wahegongen.nl

essay

Niels van Heijningen

2017-2021

Mime-opleiding
Amsterdam